

[Gade]

af en ny debat i EF. EF-Kommissionens nye udspil om samarbejde med Central- og Østeuropa er jo opmuntrende læsning for en SF'er. For hvad står der? Der står, at EF nu skal til at give et løfte om, at Central- og Østeuropa kan blive medlemmer. Der står, at EF nu skal åbne sine markeder. Og der står, at de skal have overgangsordninger selv. Man tager også tanken om frihandel i hele Europa op, herunder at den skal omfatte Rusland, og det vil altså sige, at diskussionen føres et andet sted end sidste år.

Det er vores perspektiv, at svenskerne vil koble sig på de danske særordninger, når det f.eks. gælder forsvarsområdet. Det ligger i klar forlængelse af de svenske socialdemokraters meldinger, men det er jo også oplagt, at den måde, den svenske regering håndterer disse sager på, har en sådan karakter, at svenskerne vil kunne udnytte det, at Danmark er gået foran på dette område.

Så det var perspektivet om et mere fleksibelt og åbent EF som en mulighed – ikke i metermål, men sådan at kampfeltet er flyttet i vores retning.

Det sidste perspektiv er en ændret dansk EF-politik. Der er mange, der siger: Jamen det nationale kompromis var godt nok. Det bliver næsten pudset for tiden, også af nogle af dem, der vil stemme nej. Man putter det i glas og ramme, føler jeg næsten. Men så siger de: Men det har jo ikke noget at gøre med det, vi skal stemme om. Jo, så sandelig har det noget at gøre med det, vi skal stemme om! Først er grundtankerne i det nationale kompromis kommet ind i Edinburgh-afgørelsen. Så er det suppleret med en politisk aftale med syv partier om, at kun en folkeafstemning kan ændre de undtagelser, Danmark har. Dertil kommer så det fjerde perspektiv, at Danmark har fået en ny EF-politik – og det fremgår jo også klart af bemærkningerne til lovforslaget, at det er tilfældet – en ny og langsigtet dansk EF-politik.

Det var perspektiverne. Men i dag er det jo også nødvendigt at se lidt på andre perspektiver; jeg tænker på Fremskridtspartiets skræmmende perspektiver. Jeg har nøje studeret, hvad Fremskridtspartiet har skrevet i sine betækningsbidrag, og apropos det noget utroværdige, synes jeg, forsvar for folkepensionisterne vil jeg gerne citere, hvad Fremskridtspartiet skriver i sit betækningsbidrag. Man

skriver i sin lovprisning af det helt uregulerede indre marked: »Med et åbent marked vil et land som Danmark med et højt skattetryk have et meget kraftigt incitament til at sætte skatterne ned for at kunne konkurrere på det åbne marked.«

Jojo, jojo. Hvem går det ud over? Folkepen-sionisterne. Det er jo lige præcis Fremskridts-partiets vision om, hvordan Europa skal se ud, der er til skade for den lille mand. Det er det, der er til skade for dem, der vil bevare deres danske arbejdspladser.

Hvis Fremskridtspartiets vision blev gennemført, altså et frit, totalt ureguleret marked uden minimumsbestemmelser på miljø, uden en social dimension, uden nogen lønmodtagerrettigheder, så ville vi jo se fabrikanter finde på at flytte fabrikker til de lande, hvor man ingen regler har. Arbejdspladser ville blive flyttet fra Danmark til steder, hvor man ingen regler har, og landene vil gå i gang med den mest asociale kamp, man kan forestille sig, kampen for at tiltrække arbejdspladser på de usleste vilkår.

Det er jo sådan et Europa, vi ikke vil have, og det er derfor den del af Maastricht-aftalen, SF aldrig har sagt at vi ville ud af. Den har vi sagt at vi gerne vil blive i; vi vil faktisk kæmpe for at gøre den bedre. Det har vi ikke fået de store fremskridt med i Edinburgh, men vi har dog fået understreget nogle af grundprincipperne i vores tænkning.

Fremskridtspartiets indre marked-drøm er for mig skræmmende og et selvstændigt argument for at stemme ja den 18. maj.

For SF er et ja den 18. maj altså en fortsat kamp på banen i EF for de ting, som vi går ind for, og også imod mange af de elementer i det indre marked, som vi er imod. Jeg har også i Fremskridtspartiets betækningsbidrag læst lovprisningen af tanken om, at Nordsøolien nu endelig ikke skal kunne styres af Danmark. Vi har det modsatte syn, for vi ønsker faktisk, at det kan styres. Men Fremskridtspartiets drøm er altså, at de store olieselskaber skal have total fri mulighed for at råde.

Vi vil være på banen, og vi er nødt til at kæmpe på den bane, samtidig med at vi har sagt nej til de dele, der fører til EF's forenede stater, og samtidig med at vi med beslutninger om åbenhed og nærhed har fået sagt, at vi ikke vil være med til at harmonisere kultur, uddannelse og folkesundhed.